

но, хубаво като момиче. затвори очи, дълбоко въздъхна - дали пак щеше да го види някога - и го благослови.

Остана край пътя да го следи с очи, докато дребничката му осанка изчезна в далечината.

Чак когато навлезе в балканските гъсти букови гори младежът разбра, че едно е да си представяш нещо горещо желано, друго е да ~~изпълниш~~ го изпълниш. Вървя, вървя докато краката му изтръпнаха, докато очите му още можах да зърнат в далечината скъпите очертания на родните планини. Конникът заедно с когото беше заедно изпирал баирите, отново препусна щом стигна на широкия друм, и скоро той го загуби от погледа си. Сна върху меката постилка на шумата, под едно дърво, сложил глава върху торбата с хляба, унесен в дълбок сън. Умората беше надвила страха.

Събудиха го песента на птиците и лъчите на слънцето, които огряваха лицето му. Хапна от прясната пита и сиренето, което носеше в похлупците, утоли жаждата си от бистрия извор, чиято вода беше сладка като ~~от~~ тяхната. И изведнъж усети прилив на бодрост, радост и сили. Някаква чудна, ~~животна~~ песен изпълни сърцето му. Той сам не знаеше дали я беше слушал някога. Запя с висок глас, като нагласяваше думите. И тръгна отново.

Свали калпачето си, вятърът разпиля меките му коси. Така някога Злати, комуто турците бяха погубили осем катъра, както бяха му отнели и неговия, беше побегнал в гората и станал - Злати войвода. Ала Добри нямаше - такъв дребничък и нежен - силата да се бори с нападателите и да ги убие, както бе сторил Злати. Но той имаше друга сила, друго оръжие, можеби много по-опасно и мощно от камата на войводата. (събуди цял народ, да го вдигне ~~оръжие~~ скрито, невидимо, което можеше да ~~изпълни~~ не на оръжие, да го накара да ~~иде~~ развее бунтовен байрак..

В Търново Добри съзри хляба и грошовите.

Но там го ~~спря~~ ^{спря} ~~спря~~, освен глада, друга ^{неодолима} ~~причина~~ ^{причина}. Прочетеното в Паисиевата история, чуто от даскал Никола, който обичаше да му разправя за българското минало, го тласкаха да обикаля всяко